

Schoppenvrouw

Schoppenvrouw

Roman

Robert Baeken

Schoppenvrouw © Robert Baeken 2017

Omslag en lay-out: Serge Baeken

ISBN 9789402163292

*Hemel en Aarde zijn niet menslievend;
Zij beschouwen de tienduizend dingen als strooien bonden.
De Wijze is niet menslievend;
Hij beschouwt de gewone mensen als strooien bonden.*

Lao-Tzu

Hoofdstuk 5 uit de Te-Tao Ching

Uit het Chinees vertaald door prof. Robert G. Henricks

Boomkerf

Duizend keer heb ik het uitgespuugd! In de lucht, naar de twinkelende sterren, tegen propere en vieze muren: Kiki is een vette koe! Kiki is een kutwijf, een vuile hoer, een schijtlelijkerd!

Ik heb mijn kwaadheid uitgeschreeuwd! Ik heb mijn onmacht netjes neergeschreven en ook ruwweg uitgeklat. Met krijtjes, met viltstiften, met stompe en scherpe voorwerpen. Dikke en dunne letters. Grote en kleine. Rood, geel en blauw op en over alle mogelijke openbare muren en wc-deuren van ons benepen knoeidorp. Op een bloedhete avond in de volle zomer heb ik deze gruwel, deze haat, deze nederlaag van mijn verlegen ziel, diep ingekerfd zelfs. De sterren gingen nog achter het nachtblauw schuil. Enkel een oude, eerbiedwaardige beuk was mijn getuige. Sindsdien krast mijn nederlaag een blijvende keep diep in zijn gladde bast. En daaruit welde sap. Daaruit gleed een dikke traan. Een opgedroogd spoor.

Kiki was die prille morgen getrouwd. Met mijn beste vriend nog wel! Voor het gemeentehuis, enkele kartonnen notabelen en honderd benepen dorpelingen.

Het was geen toeval: tien of twaalf jaar later kruiste die boom opnieuw mijn levenspad. Op dezelfde plek. Alsof hij alle tijd van de wereld had. Het stond er nog te lezen ook. Voor mij alleen. Langs de goeie kant en even diep als het vergeten einde van dit op apegapen liggende knoeidorp: Kiki is een schijtlelijkerd!

Of heb jij al bomen horen liegen? Als het waait of regent ruisen ze. Bij luwte nemen zij het zwijgen in acht.

Onaangeroerde lelijkheid. Ingeblikte frustraties.

Wat schimmelvlekken en een aangegroeide beukenwrat op zijn bastige kin. Wat zou het? Geen mens die nog om Kiki maalt. Alleen een misbaksel als ik. Nochtans gaf de beuk me groot gelijk. Wij hielden een praatje.

Kiki had al twee huwelijken achter de rug. En nu was ze, zeiden mijn gedachten klank op stilte tegen de beuk, - want ik had het gisteren bij de kruidenier van horen zeggen, - weer ferm aan de knoei! Het meisje woonde opnieuw in 't dorp. Huurde één van die nieuwe appartementen achter de geklasseerde molen. Tweehoog. Mijn hand gleed langs de bast, wat het onnodig maakte mijn gedachten verder te formuleren. Eerstdaags zou ik met Grizzy langs haar venster een onschuldig ommetje maken.

Laat ik ineens duidelijk zijn: Grizzy is een bliksemsnelle viervoeter. Mijn enige ware vriend. Een windhond. Natuurlijk heeft een mens zoveel vrienden. Dat komt doordat wij zo rap zijn met onze onnozele woorden. Maar wat Grizzy aangaat, weet ik zeker dat hij me nooit zal teleurstellen.

Hetzelfde kan ik van mijn moeder zeggen. Laat je echter niet bedriegen: zo spits als mijn hond eruitziet, zo 'n dikke kwabbel is Moe. Haar verschijning zegt dus helemaal niets over haar spitse binnenkant, over haar scherpe, goedbedoelde waakzaamheid voor mijn, beweert ze, wispelturig gedrag. Zolang ik mij niet te zeer bezat, zolang ik 's morgens in de vroege tijdig naar mijn werk vertrek en voor het avondmaal weer thuiskom, zolang ik haar maandelijks netjes de helft van mijn loon afsta, aait zij mijn kale kop en ontvang ik als aansporing om in mijn triestig vrijgezellenleven te volharden, bij wijze van spreken uit haar andere hand een suikerklontje. Terwijl ik Moe 's gulle giften kwispelstaartend opschrok, hoor ik haar

beweren dat wij het samen heel goed hebben. In het voorjaar gaan wij en haar twee ongetrouwde zussen met een bus op reis naar Lourdes en rijden dan door tot in Spanje. Dat is allemaal door het drietal bij de buscompagnie zo geregeld.

In de ogen van Moe ben ik een wat mislukte heilige. Dit betekent dat zij gelooft dat ik uit het goede hout gesneden ben en er over het algemeen dus moeiteloos in zou kunnen slagen binnen de lijntjes van het welvoeglijke te blijven. Want, beweert zij, juist doordat ik mijn hart op de juiste plaats heb, laat ik me telkens door anderen op sleeptouw nemen en geef me dan aan excessen over. Zij weet niets van mijn knagend verdriet, van mijn innerlijke verveling, mijn verschrikkelijke leegheid, de eindeloze, desolate woestenij waarin Kiki mij al die jaren geleden als een gore vuilniszak heeft gedumpt.

Nu kan men de waarheid naar alle kanten uitbazuinen: hete teven genoeg op de wereld!

Inderdaad! Billen, buiken, borsten, katten en zagemeelkoppen lopen er bij de vleet. Overall. Maar hoor eens: - ik sla me op de borst, - mij gaat het om heel iets anders! Dus misschien ben ik toch wel een halve heilige?

De laatste keer in augustus, - het was kermis in ons dorp en de koekjesfabriek was gesloten, - was ik losgebroken en heb toen drie dagen zonder één keer thuis te komen de wildebras uitgehangen. Tijdens de jaarlijkse wielervedstrijd voor profs had ik samen met mijn beste maat, de Pitbull, onafgebroken aan de toog zitten zuipen. Tot ik naar buiten liep om er te kotsen. Daarna was ik nog dommer! Ik ben als een held op mijn Harley geklommen. Luister, in plaats van me zoals iedere verstandige domoor naar huis te laten voeren, beukte ik tegen de eerste de beste eik langs de kant van de weg. Gelukkig kwam ik zonder één schram in de beek terecht. De Pitbull nam me weer mee naar de kermis. Daar heb ik 's nachts nog een Waalse snob ineengetimmerd. Waarom?

De snoever kwam met een knalrode Porsche aangereden. Hij droeg een hagelwit pak. En op zijn neus stond een bril met donkere glazen. Ik kon zijn proper gezicht niet langer op mijn netvlies verdragen. Hij fezelde de hele tijd van komsa en komsa en bovendien bepotelde hij een onnozel wicht, - Pitbulls buurmeisje van zeventien. Begon het daar overheen het voetengestamp uit alle macht te onweren! Verhitte gemoederen. Donder en sirenes! De politie heeft me mijn roes in een koude cel achter hun kantoortje laten uitslapen, wat - zeg nu zelf, - voor een hond of zelfs mislukte heilige stukken beter en droger is dan als een half zakje frieten in de beslijkte goot te worden gedumpt.

Pitbull

Later, bij mijn in de prak gereden Harley, slaakte Moe een diepe zucht. Mijn lieve jongen, zover is het met jou gekomen! Waarom bleef je niet aan mijn leiband? Hoe kon je toch zo dom zijn?

Over het wrak geen woord. Voor haar was het zowel een stille reden tot triomf als een tijdelijke geruststelling dat ik bij deze ferm gewaarschuwd was tegen volgende stomiteiten. Het ging erom dat haar timide zoon zich alweer met een natte vinger door de Pitbull op sleeptouw had laten nemen! Haar herhaaldelijke beweringen dat hij een aanhitsende duivel is, heb ik nooit ontkend trouwens. Maar een heilige zonder duivels is als een vis zonder water. Hij is morsdood. Hij is rot. Hij stinkt! Ik heb de Pitbull nodig om in leven te blijven, om uit mijn angsten en verlegenheid te breken, om rond te zwalken. Ik heb zijn nabijheid nodig en zijn ophitsende verhalen rond Kiki. De duivel heeft daar zelf geen weet van. Ik ben hem te slim af! Zonder zijn bedoelingen te kennen te geven, cirkelt deze nog halfslappe, vermomde heilige om het stinkende kwaad heen. Hij bestudeert het om zich tegen onvoorziene mogelijkheden te wapenen, om erachter te komen hoe het er in deze wrede en domme wereld van Pitbulls aan toegaat en daaruit de juiste conclusies te trekken. Want een echte heilige is verdomd geen broekie! Hij slaat niet direct aan het blèten als hij tekortgedaan wordt. Hij is geen onder noodkreten bedolven stom wicht dat uit onmacht de

gladde bast van een beuk molesteert. De liefde moet verdiend worden door de hardheid van 's mans onweerstaanbare persoonlijkheid; zoniet ben je een onbenul, een klootzakje dat met komsi- en komsa-goocheltrucjes de versierderstoer opgaat!

De Pitbull is een bijter, Kiki's eerste vent, wat alvast bewijst dat hij geen slapjanus is. Hij zit wel met een hoop zageemel in zijn kop. Anders had hij mijn bedoelingen al lang voorzien.

Met een gemaakt gezicht vol van non-profit belangstelling voor 's mans tegenslagen, vraag ik hem hoe zijn huwelijk met Kiki zo snel kon aflopen. Hij heeft met haar twee jaar in Wuustwezel gewoond. Een harde noot! Vandaar mijn meelevend smoelwerk. Hier aan de toeg van café De Sportvriend sta ik aan de kant van de Pitbulls lijdensweg. Hij ziet eruit als een eenzame, uit het peloton geloste wielrenner die zijn pedalen nauwelijks meer rond krijgt. Hoewel er zelfs geen hond nog naar hem uitkijkt, hoewel hij allang geen schijn van kans meer maakt om nog de meet te halen, moedig ik hem aan met opzweepende kreetjes. Waar hij heuvelopwaarts stilvalt, geef ik hem een extra duwtje.

De Pitbull reageert of hij een afgerukt lichaamsdeel tussen zijn plumpe muil heeft. Een of ander van komsi en komsa opscheppend fatje met knalrode Porsche en veel namaakpoening er met zijn mokkel vandoor!

Het moet Kiki geïntrigeerd hebben dat die strekenvent een donkere bril droeg, zelfs op een bewolkte dag, putje winter.

Hij: een snob met twee linkerhanden, geen stamp voor de broek waard!

Zij: een waanzinnig verliefde del, komsi en komsa onvermoeibaar op zoek naar de juiste tekst voor haar uitverkoren chanson.

Ziedaar wat het slachtoffer overkwam!

Eens zat ik in hetzelfde schuitje. - Ben je gek? Billen, buiken, borsten, kutten, zagemeelkoppen genoeg op de wereld!

Hoor eens, dit antwoord kan dan wel een troost of remedie zijn voor miljoenen andere sakkerende Pitbulls: het geldt niet voor mij! Als ik verliefd word, dan is het voor eens en altijd! - zo laat ik het melodieuze wijsje ten gepaste tijde ook in mijn hart weerklinken. En zo hoort het. Op een avond toen de fluwelen Nat King Cole over de radio aan het zingen sloeg, had ik me voor één keer bij Moe 's lamentabele smaak neergelegd.

‘Wat een charme! Wat een zachte warmte!’

Een kapitale toegeving! Want ik ben opgegroeid met punk. The Sex Pistols. Johnny Thunders. Maar juist is juist! Voor mij bleef het wijsje boven alle verdachtmakingen verheven.

Moe triomfeerde. Zij stuurde me een blik of ik een hondstrouwe pilaarheilige was, hoog boven deze door zijn eigen banaliteiten platgebombardeerde knoeiwereld.

Ik aanhoor de klachten van die arme Pit. Hij had zijn ellende verser doorgemaakt dan ik. Buiten het wijsje bestaan er enkel buiken en billen. Borsten van komsi. Kutten van komsa. Dan kan een vent toch evengoed ineens een touw om de nek knopen?

‘Weet je nog Pit, met onze beste vrienden in cinemazaal Roxy?’

De Pitbull heeft een uitstekend geheugen. Hij beweerde zelfs dat de film over Graalridders ging, met veel hollende paarden, huilende jonkvrouwen en slagwerk van zwaarden en goedendags. Precies zoals hij beaamde dat deze cinema ondertussen al een jaar of tien met de grond gelijk gemaakt is en dat wij daar wel met z'n vijven of zessen in onze luie klapstoe-

len neerhingen. Geen echte vrienden. Wel jongemannen met dezelfde levenshonger en droge lustmond in het donker op de hoogste rij van het balkon. Verder de onechte weerschijn van het witte doek in onze verslindende ogen. De zoete paplepel van het veelbelovende naar billen, borsten, onzichtbare kutten zwemende riddersen sprookje.

Kiki kwam eraan, - begon de Pit tijdens zijn tweede ronde. En liet haar malse kont pardoes op de eerste de beste schoot met harde, opstaande kegel neervallen. Gekke Benny, ik, Ronald en als ik me niet vergis: Charlie van de kaasboer. Gegiechel, gelijk en gefrunnik alom. Het was ook mijn, jouw, ja onze allereerste keer.

En ik als laatste in de rij. Ja ik, - zei ik. Echter zonder gelijk of gefrunnik. Alsof mijn opvallende neus een wegwijzer was die haar onverbiddeijk terugstuurde. Eeuwig jammer! Want eens voorbij Charlie sloeg zij kuis haar ogen neer en keerde inderdaad terug: opnieuw langs de hele trits, met nog meer gegiechel, gelijk en gefrunnik. Helaas zonder mij! Ik heb nog altijd het raden waarom. Waarom ik niet mee mocht giechelen en zo meer.

't Is waar: ik heb inderdaad een kanjer van een neus. Maar dat kon onze Kiki, meende ik, in het donker toch niet zien of ruiken. Of stonk ik uit mijn bek? Moe beweert dat er in onze familie geen melaatsen, geen lijders aan vallende ziekte en zeker geen stinkende bekken voorkomen. Alleen weet er geen enkele van ons de middelmaat te houden. Het zijn stuk voor stuk buitenbeentjes, - 't is waar!

'Het lot zal voor jou iets anders in petto hebben, Kobbé. Wellicht heeft Kiki dat zo aangevoeld. Was ik maar in jouw plaats! Ik had het toen al kunnen weten, ja ik had toen al moeten inzien dat het tussen ons zo en niet anders kon aflopen! Kiki is en blijft een hete del!

Tot daar toe... Maar louter op seks alleen kan zelfs de

beste relatie niet blijven teren, snap je? Hoe leuk het ook was, wij moesten verder. Opstaan. De broek dichtritsen. Naar het werk rijden. 's Avonds samen soep en patat eten. Praten. Maar in 's hemelsnaam waarover, als je partner aan dezelfde tafel van een andere kerel zit te dromen?’

Volgens mij veegde de Pit simpelweg zijn eigen pad schoon. Niks anders!

‘Hete del, zeg je? Hoezo?’ De vermomde heilige haalt zijn onzichtbare pook boven. Begint het vuur stilletjes op te rakelen, zoals hij dat bij elke gelegenheid doet. Want zie je, soms valt er uit Pits domme, duivelse gat een witgloeiende genster: een schat aan informatie, regelrecht in mijn geopende hand! Dat doet telkens verschrikkelijk pijn, ja dat zeker! Maar pijn doet me alvast beseffen dat ik leef! Ik snak naar adem, voel nog een laatste stootje lucht in mijn toegeknepen strot. Daarom deze schrale woorden van troost: Jouw tijd komt nog, fluister ik tegen de door zonnevuur uitgedroogde pilaarheilige. Wie niets voelt kan evengoed morsdood zijn! Onze kruidenier is er zo eentje. Die saaie piet gaat het enkel om wat stomme euro's die het begin zijn van een tellend miljoen: jawel, die saaie piet telt nog saaier dan een ordinaire baksteen!

‘Luister Kobbe: de dag dat jij je eigen gereedschap niet meer ziet hangen, ga ik er voorgoed vandoor! - Nu, wat zou jij van zo 'n uitspraak denken?’

‘Ik zou daaruit besluiten dat mijn vette buik te diep doorhangt, Pit! Ik zou diezelfde dag nog tien kilometer gaan joggen, of op z'n minst een fitnesscentrum bezoeken.’

Buitenbeen

Dat de Kobbe een buitenbeentje is, zal hijzelf inderdaad nooit ofte nimmer ontkennen! Geef hem de nodige info en hij ver-richt wonderen! Een fitnesscentrum heeft hij niet bezocht. Wel kocht hij een stel halters. Na het dagelijkse gebruik hiervan begon hij aan de zogeheten wonderkuur. Vijf minuten de hielen vastpakken en op de buik schommelen. Zijn eigen lichaamsgewicht met beide handen tot armlengte boven de grond tillen, net zo vaak tot het afgebeulde lijf als een pudding ineens stort. Twintig keer door de knieën zakken. Vasten en nog eens vasten, ook al ziet men al drie dagen scheel van de honger.

Pas na een vijftal harde weken, achtte ik me, mits ik mijn buik nog wat verder introk, klaar om me in de buurt van Kiki te wagen.

Ik kwam van mijn werk en na mijn kommetje soep ging ik direct op zoek naar Grizzly's leiband. Moe kwam me achterna gehold. Zij had me vergeten te zeggen dat de hond al sinds vanmorgen smoorziek in zijn hok lag. Ik sloeg geen acht op haar bericht en liep in mijn eentje naar buiten.

Zoiets ongerijmds had ze nog nooit meegemaakt! Op het pad naar ons voortuintje ging ze dwars voor mij staan. Een korte, loodzware vleesmassa vol kwel en kommer. Ga je naar De Sportvriend? Je mooie centen verbrassen? Ga je weer op stap met de Pitbull? Die nare aanstoker! Het grootste uitschot dat er wijd en zijd rondloopt! Ga je jezelf weer stom

bezuipen? Opnieuw een bierbuik aankweken? Waarom moet dat zo? Net nu je zo flink aan je lijn werkt! Kan je het niet volhouden? Vertel op, wat is er gebeurd? Kobbe jongen, samen hebben wij het beter dan wie ook! De zon schijnt. Het windje fluistert. Je zou rustig het gras kunnen maaien. Wat snoeiwerk verrichten. Binnen die tijd heb ik de heerlijkste appeltaart gebakken. En ik kook nog wel eens een echt cacaodrankje voor je! Hé, dat is lang geleden!

Het vocht steeg op. Dat en nog meer aardse kwellingen: ik las het allemaal in die diepe, verdrongen ogen van haar.

Ik had Moe kunnen zeggen: Helaas, mijn plaats is niet naast jou! Maar dat zou het voor haar nog vreselijker maken. Dus stapte ik zonder omhaal over de kolossale omvang en dichte zwaarte van haar vleesmassa heen.

Losgerukt van zijn leiband doorkruiste de verloren zoon ons levenloos knoeidorp.

Aangezien ik nog slechts één doel voor ogen had: een glimp opvangen van dingen die tot nog toe niet voor mij waren weggelegd, - daarmee praat ik over mijn ongeleste dorst naar het roodgloeiende, heftige leven achter het vensterraam tweehoog, een steenworp voorbij de molen, - liet ik De Sportvriend mooi links liggen.

Niet zo toevallig draaide ik mijn hoofd ter plekke naar links. Mijn gevoelig waaksysteem herkent het kraakje dat de openzwaaiende deur van dit dorpscafé laat horen nu eenmaal uit duizend andere openslaande geluiden. Ziedaar!

Kiki trad in volle glorie naar buiten! Of haar wezen opgloeide onder de straal van een felle lamp in de schemer! Tegen de vage achtergrond van het stompzinnige café-interieur trof mij het haar vergeefs nakijkende gezicht van een vertwijfelde Pitbull met een buik als een schuin aflopend dak. Het was hem vast weer niet gelukt haar opnieuw voor zich te winnen! Zijn gereedschap hing er nog voor niets. Een werk-

loze, domme kwabbel.

Hola... la! Dat van Kiki daarentegen zat erg gesugge-reerd onder haar kort, met wol gevoerd jasje en haar voor de tijd van het jaar erg dunne en verblindend wijd openstaande jurk met gekmakend luipaardmotief. Hoewel onzichtbaar be-stond haar gereedschap meer dan ooit. Daardoor realiseerde ik me dat het een broeierige avond was, ondanks de voch-tige maartse maand. Daardoor realiseerde ik me al die jaren waarin ook zij flink moest aangekomen zijn. Fier en met de kleine, scherpe stapjes van haar hoge naaldhakken accentu-eerde deze vernieuwde Kiki haar nog dikkere borsten, haar wiegende buikje, de gespannen billen, haar ronde kont en het schattige snoetje dat terecht naar ware inhoud op zoek heette.

- Alsjeblief heren van de schepping, laat horen uw onweer-staanbare chanson! Bespaar mij 's werelds klatergoud! Van komsi en komsa heb ik allang mijn buik vol!

Je zal me niet geloven Kiki! Alleen deze niet zo toeval-lige wandelaar aan de overkant van de straat had jou alles kunnen bieden. Maar door een misverstand van het lot waren de voorbije vette jaren niet voor hem weggelegd.

De pilaarheilige klauterde naar beneden en zette zijn eerste schreden in de goede richting naar dezelfde molen. Te-gelijkertijd onderging zijn buik een krimp. Ja, hij trok meteen al zijn met staaldraad omvlochten spieren in!